

Съзкателхиятъ животъ като забава.

Печатница Малджиевъ — Русе.
ул. Сараоолу № 21.

Съзхателният животъ като забава.

Тази вечеръ ви повикахъ на една забава, тъй я наричамъ азъ.

Животътъ има своитѣ сериозни страни само когато е грѣшенъ. Човѣкъ е сериозенъ когато животътъ му е грѣшенъ, когато има да дава, когато има несъгласие въ убѣжденията му, когато живѣе въ раздори. Когато хората сж праведни, животътъ е наслаждение. Слѣдователно, ние, трѣбва да прѣвърнемъ сериозния животъ въ една забава. Отъ това гледище, всичкиятъ материаленъ свѣтъ е една забава за висшитѣ духове. Тѣ по нѣкой пѣтъ гледатъ, какъ живѣятъ хората на земята, защото туй, което хората правятъ на земята, то е едно забавление за невидимия свѣтъ, то не е толкова сериозно. Отъ наше гледище, отъ гледището на нашия грѣшъ животъ, отъ живота на несгодитѣ, ние живѣемъ единъ сериозенъ животъ, но отъ гледището на онѣзи напрѣднали сжщества, животътъ е една забава. Слѣдователно не всѣкога трѣбва да бждете сериозни. Сериозни трѣбва да бждете когато изправяте вашитѣ погрѣшки,

но щомъ изправите погрѣшките си, прѣвърнете живота си въ забава! Сериозниятъ животъ азъ уподобявамъ на живота, който човѣкъ прѣкарва ношно врѣме — седи самъ въ тѣмнината, нѣма съ кого да приказва, размишлява какво да прави. А живота на забавата е сборъ на души, които се събиратъ въ общение и живѣятъ въ Божествената Любовь, Мѣдростъ, Истина, Правда и онази висша доброта. И всички се радватъ, че има забава. Когато настане периода на забавата, Господъ прощава грѣховетъ на всички хора.

Разбира се, азъ употребявамъ думата „забава“ въ нейната най-чиста смисълъ. Подъ „забава“ не разбирамъ да ви забавлявамъ като нѣкой шутъ, не разбирамъ да ви забавлявамъ и като нѣкой актѣоръ, но подразбирамъ една приятна, музикална забава, на която нѣкой поетъ, музикантъ или художникъ може да изнесе онѣзи хубави пѣсни и картини отъ природата. Ние, съврѣменитѣ хора, сме свикнали да изнасяме само лошитѣ работи отъ живота. Вие още не сте се научили да гледате красивото въ хората. Какво нѣщо бихте видѣли въ съврѣмения човѣкъ, въ всички съврѣменни животински царства, въ всички растения и камъни, ако бихте знаели какъ да гледате на тѣхъ! Природа-

та има двѣ лица. Едното лице на природата е толкова страшно, че човѣкъ за него трѣбва да бѣде слѣпъ. Ако бихте видѣли това лице, бихте се оплашили. Единъ български свещеникъ ми разправяше, че въ младинитѣ си единъ пжть сънувалъ слѣдния сънъ: срѣща го едно голѣмо куче и го нагълтва, но послѣ го изважда отъ устата си. Събужда се на сутринята и заболѣва. Цѣли три мѣсеца лежалъ боленъ. Сега, често съ погрѣшкитѣ, които правимъ въ живота си, даваме поводъ на такива кучета да ни поглѣщатъ, и като излѣземъ отъ устата имъ, три мѣсеца болѣдуваме и казваме: животътъ нѣма смисълъ. Това е само привидно така. Това безмислие не е отъ Бога. Ние сами правимъ живота си неприятенъ, безмисленъ.

И тъй, едното лице на природата е много неприятно, много страшно, а другото ѝ лице е много красиво. Тя го е скрила, защото още работи върху него. Въ природата има живи работници, които изработватъ едно живо лице за човѣшката душа. Тѣ го ваятъ сега, та като влѣзе човѣкътъ въ новата фаза на своето развитие, въ новата форма, която никой не познава, да бѣде готово. Това сѣ най-красивитѣ тѣла, които човѣкъ може да си прѣдстави. Ще видитѣ, че у животнитѣ, космитѣ сѣ

едно средство за забулване на онѣзи художници, които сж работили въ тѣхъ сегашното човѣшко лице. У сегашния човѣкъ тия висши художници сж също тѣй добрѣ маскирани и работятъ новото лице. Така постѣпва всѣки художникъ. Рисува той своята картина и я забулва съ платно. Докато не я свърши, той не вдига платното. Нѣкой пѣтъ се вдигне за малко врѣме завѣсата отъ нашето лице, открие се туй умно лице и казвате: е, какво ангелско лице! Открие се за малко, и бързо пакъ се закрие. Затуй по нѣкой пѣтъ се виждате толкова красиви! Тогава казвате азъ не съмъ знаялъ, че съмъ толкова красивъ! Това не е една иллюзия, това е една действителна картина, къмъ която постоянно ни подканватъ. Подканватъ ни къмъ тази велика забава, която Богъ приготвява. Понеже тѣзи велики художници постоянно работятъ у насъ, то отъ наша страна се изисква поне да имъ съдѣйствуваме, да не разваляме тѣхното изкуство. Ако не можомъ да имъ направимъ друго, то поне да не разхвърляме боитѣ, четкитѣ имъ, да не цапаме платното имъ, да не се упражняваме върху него, а да се радваме, че за насъ се приготвява нѣщо велико. И като се вдигне единъ денъ туй платно и се открие картината, ще видите, че се

работило нѣщо велико, нѣщо живо, което осмисля живота.

Много често азъ ви забавлявамъ съ извѣстни символи. показвамъ ви извѣстни грѣшки, и вие казвате? е, все погрѣшки, погрѣшки, все за тѣхъ чувате! Кой е кривъ за това? Когато дойде въ гимназията единъ учитель да прѣподава български езикъ и почне да шари тетрадитъ ви, той кривъ ли е? Има извѣстни правила, извѣстни закони въ български езикъ, които му диктуватъ: ще спазвашъ тия правила, и всѣка буква ще бѣде на мѣстото си. Нѣкой ученикъ по нѣкога не спазва тѣзи правила, тури една буква вмѣсто друга. Какво ще прави учительтъ? — Той си има червено мастило, ще го вземе и ще нашари тетрадката. Този ученикъ не е доволенъ, че учительтъ му нашарилъ толкова много тетрадката. Туѣ не е добро за личнитѣ чувства на ученика. Нѣкой другарь му казва: дай да видимъ тетрадката ти! — Нѣма защо. И набързо я затваря.

Та, нѣкои отъ васъ сж съ нашарени тетрадки. Нѣма нищо, професорьтъ ви учи, и трѣбва да му благодарите. Това е забавление. Той не казва, че това е лошо, но казва на ученика: слушай, ще пишешъ споредъ правилата. Тукъ се пише ъ, тукъ

Това е хубавото въ природата!

тукъ се пише Ъ, а тукъ се пише Ъ. Ако учишъ английски, съвсемъ други правила ще знаешъ; ако учишъ еврейски езикъ, тамъ отъ дѣсно на лѣво ще пишешъ; като дойдешъ до китайски езикъ, тамъ пѣкъ нито отъ лѣво къмъ дѣсно, нито отъ дѣсно къмъ лѣво, ами отгорѣ надолу ще пишешъ. Всѣки езикъ има свой начинъ на писане. То е забавление. Най-голѣмото забавление иматъ китайцитѣ, тѣ иматъ 40,000 знаци за писане. Ако нѣкой китаецъ научи тия 40,000 знака въ китайската азбука, той минава за ученъ човѣкъ. Слѣдователно, въ природата великитѣ същества сж създали своя азбука, която ние трѣбва да изучаваме. Запримѣръ, вземете слѣдующия символъ. Ако отидете сутринъ на изгрѣвъ слънце, най-първо ще забѣлѣжите една малка свѣтлинка, която постепенно се усилюва, усилюва, докато изгрѣе слънцето. Щомъ изгрѣе, туй хубавото нѣщо изчезва, картината се измѣня. Питамъ: какво иска да ни каже природата съ пукването на зората до изгрѣването на слънцето? Какво иска да ни каже отъ изгрѣването на слънцето до залѣзването? Въ тия моменти на природата има два символа. Въ първия моментъ, отъ пукването на зората до изгрѣването на слънцето, природата ни учи върху двата велики закона на Мъдростъта

и Истината. Този моментъ отнима два часа. Въ него промѣнитѣ сж рѣзки. Слѣдъ като изгрѣе слънцето, обаче, природата ни учи на друго. Тя ни учи на закона на топлината, т. е. на закона на Любовта. Въ този моментъ нѣма толкова рѣзки промѣни въ картинитѣ, но има промѣни въ температурата. Най-напрѣдъ не е толкова топло, но послѣ става все по-топло и по-топло, докато стане много горещо. Значи и въ живота е сжщото нѣщо. Човѣкъ въ утробата на майка си, въ утробата на природата двата часа учи Мъдростта и Истината, а останалото врѣме отъ деня учи Любовта. Тѣй че по-големата частъ отъ нашия животъ е употребенъ за изучаване на топлината и промѣнитѣ, които ставатъ съ нея.

И тѣй, когато вашиятъ животъ е на изгрѣвъ, ще вземете първиятъ символъ. Като отивате всѣка сутринъ на изгрѣвъ, ще имате въ ума си картината, идеята за изгрѣващото слънце. И когато погледна пукването на зората азъ ще се въодушевя, душата ми ще се изпълни съ онѣзи принципи на Мъдростъ и Истина, а слѣдъ като изгрѣе слънцето, ще кажа: настана часътъ на Божествената Любовь! И тогава цѣль денъ ще трѣбва да изучавамъ промѣнитѣ, които ставатъ въ Любовта. Това е хубавото въ природата!

Нѣкоя пѣтъ твоята любовь се уси́лва повече, а нѣкоя пѣтъ отслабва, и ти казвашь: любовьта се уси́лва и отслабва. Не, ти още не любишь. Ние само се учимъ на изкуството да любимъ. За сега само Богъ люби. Казва се въ Писанието: „Богъ е любовь“. Значи намъ не сж дали още това изкуство да любимъ. Слѣдователно, когато дойдемъ въ Бога, тогава ще знаемъ какво нѣщо е Любовь! Когато Богъ ни учи на туй изкуство, всички ангели слѣдятъ съ любовитство, съ страхопочитание, какво върши Той съ тия малки същества. Тѣ се чудятъ като виждатъ, че Богъ слиза отъ трона си, за ги учи на Любовь. Само Богъ знае изкуството на Любовьта, и само той може да ни го прѣдаде, но за да възприемемъ туй изкуство трѣбва да бждемъ готови. Въ какво седи готовността? Ами че малко нѣщо ли е този великиятъ Богъ на Любовьта да обърне погледа си къмъ тебе, и ти да можешъ да го възприемешъ? Ако вашето сърце може да трепне отъ погледа на единъ вашъ приятель когото обичате, то не трѣбва ли сърцето ви да трепне отъ погледа на Този, който ви е далъ живота и всички блага въ него? А туй, че имате страдания, това сж само промѣни на хоризонта ви. Когато изгрѣе слънцето, кол-

Лѣтдоофрн за отовьдох е своТ

кото и да е ясно на хоризонта, все ставатъ промѣни? дойде прахъ, заоблачава се, явяватъ се дъждъ, снѣгъ, бури, и послѣ отново изгрѣва слънцето. Тѣзи промѣни ставатъ постоянно въ природата, но сжшиятъ законъ е и въ живота.

Слѣдователно, отъ това гледище, животътъ е забавление, но за кои? — За праведнитѣ. Азъ говоря за тѣхъ, не говоря за грѣшницитѣ. Тѣхъ ги нѣма тукъ. Ние изпратихме всички грѣшници на хаджилъкъ. Дадохме имъ по единъ билетъ и имъ казахме: хайде сега на път! Тази вечеръ нѣма да смущавате ученицитѣ, защото ние ще имаме забавление, а вие сте много сериозни, не можемъ да се разправяме, не можемъ да се разбираме съ васъ. Тогава, защо да не благодарите на Бога за тази забава, за всички промѣни, които ставатъ въ живота ви? Какво лошо има въ това, че вашиятъ хоризонтъ се заоблачилъ, че има прахъ, бури, облаци, това-онова? Че растенията разбиратъ и цѣнятъ тия промѣни много повече отъ васъ! Като се заоблачи, тѣ се отварятъ, шушнатъ си, радватъ се. Вие разумнитѣ дѣца, избѣгвате отъ това заоблачаване, скривате се. Защо? Защото още не сте научили великия, красивия езикъ на Бога. Ние, съврѣменнитѣ хора, така сме изопачили своя умъ,

че не виждаме красивото. Ние виждаме красота само въ онѣзи нѣща, които въ същностъ, нѣматъ красота. Дойде, запримѣрь, нѣкой при мене, иска да го обичамъ. За да го обичамъ, за да се прояви любовта ми къмъ него, трѣбва да намѣря онова красивото въ него. Не мога да го обичамъ заради неговото знание. Ние не обичаме хората за това, че много знаятъ. Не, принципътъ или онова начало, което сближава хората не е нито тѣхниятъ умъ, нито тѣхното сърце, нито тѣхната воля, а е тѣхната душа. Това е хубавото, това е красивото въ природата и въ живота, понеже всѣки единъ човѣкъ, всѣка една душа е една необходимостъ за тебе въ твоето проявление. Какъвъ е законътъ? — Ако всички души не се събератъ на едно мѣсто, нито една душа не може да се прояви. Значи, ако животътъ е забавление, за всички трѣбва да е забавление. Ако е радостъ, за всички трѣбва да е радостъ.

Сега, отъ туй гледище, когато небето се забавлява, забавлява се и адътъ. И въ ада има музика, развлѣчения, не мислете, че е толкова страшно. Тамъ има страшни нѣща, но има и хубави работи, има и забавления. Кога? — Когато горѣ има забавления, и въ ада има забавления. Когато горѣ работятъ сериозно, и въ ада работиятъ сериозно. Едни-

тѣ работятъ по единъ начинъ. другитѣ работятъ по другъ начинъ. Запримѣрь, една сестра художница ми разправяше слѣдния случай. Нарисувала единъ день една картина, погледнела я, доволна била отъ нея. По едно врѣме отишла да си гледа работата възъ кѣши, и въ този моментъ, нейната малка дъщеря взима четката и боитѣ, и както наблюдавала другъ пжтъ майка си, взима да рисува по платното. Забавление си прави тя. Питамъ: направила ли е нѣщо лошо дъщерята? Не, тя прѣподава на майка си слѣдния урокъ: мамо, ти слѣдъ като рисувашъ хубавата картина, ще я дигнешъ по-високо, за да не мога да я достигна. Щомъ не си я дигнала по-високо, и азъ ще рисувамъ, и азъ ще покажа своето изкуство. И Господъ е направилъ така. Той е дигналъ хубавитѣ нѣща толкова високо, че като ги гледаме, да казваме: е, да съмъ тамъ сега! Когато не ни се даватъ нѣкои нѣща то не е защото не искатъ да ни ги дадатъ, но други актѣори играятъ на сцената, други се забавляватъ, нашиятъ редъ още не е дошълъ. Докато дойде нашиятъ редъ, ние трѣбва да седимъ като публика и да гледаме.

По нѣкой пжтъ вие казвате: защо хората страдатъ толкова много? Какво нѣщо е страдани-

ето? — Стрданието е едно отъ най-приятнитѣ чувствуванія. Когато човѣкъ страда, идвагъ му най-хубавитѣ мисли. Може да кажемъ, че страда- нията сж създали у хората най-хубавитѣ идеи, най-приятнитѣ импулси, най-приятнитѣ стремежи. И ако ви попитатъ, искате ли страдания, ще кажете: а, да не ни дава Господъ страдания! Ами какво да ви даде? Че страданиято е най-великото благо за човѣка! Страданията всѣкога прѣд- шествуватъ забавата. Ами че когато правите едно угощение тукъ на земята, създавате си едно за- бавление, но и вашитѣ кокошки сжщо иматъ за- бавление. Вие ги изваждате отъ курника и имъ казвате: виждаме, че вашето жилище не е толко- ва хигиенично, съжаляваме ви, че сте живѣли тол- кова врѣме въ него, но ние ще ви извадимъ отъ тукъ и ще ви приемемъ на гости въ вашитѣ кж- щи, ще ви покажемъ какъ се забавляваме. Ко- кошкитѣ започватъ да крѣкатъ, да кукуригатъ, да куткудякатъ. Вие ги сготвяте на едно хубаво яде- не, започватъ да имъ пѣете, а тѣ мълчатъ: Пи- тамъ: когато душата на една кокошка или на единъ пѣтелъ излѣзе, какво мислятъ тѣ? Тѣ влизатъ въ забавлението, т. е. тѣ влизатъ въ връзка съ чо- вѣшкитѣ души. Тази кокошка нищо не е изгубила.

боятъ сериозно, а въ ада работитѣ сериозно. Един-

За една кокошка е привилегия да я изяде единъ човѣкъ. Азъ не казвамъ, че човѣкъ я изяде, но той я приема на гости, макаръ че тя минава прѣзъ огънь. По същия начинъ и вие ще минете прѣзъ огънь, щомъ искате да влѣзете въ духовния свѣтъ. И като ви извадятъ отъ вашия курникъ пакъ ще има куткудякане.

Павелъ, като разбралъ този великиятъ законъ на живота, казва: „Гдѣ ти е сега, смърте, жилото!“ Защото, когато Божествената Любов слѣзе, за да даде животъ, смъртѣта, всички нещастия, страдания се поглѣщатъ. Единъ день всички тия ваши страдания, които эте минали, ще бждатъ перли украшения върху вашитѣ дрехи и ще кажете: много се радваме, че минахме презъ този пътъ и научихме такива цѣнни уроци. И дѣйстви-телно, забавата е необходима. Едно нѣщо е необходимо въ забавата: ти трѣбва да забравишъ себе си, да забравишъ животинското, нисшето азъ. Запримѣръ, като седна нѣкъждѣ, азъ не трѣбва да мисля, че вие ме наблюдавате, а трѣбва да бжда съвършено тихъ и спокоенъ и да си мисля съвсѣмъ друго нѣщо. Така да е и съ всѣки единъ отъ васъ: да си мисли спокойно, да не се наблюдава и да счита, че всичко наоколо му е въ редъ и

порядъкъ. Туй е едно отъ качества на забавата. Щомъ има наблюдение, знаете ли на какво мязатова? — То е, като че си въ нѣкой затворъ. Дойде стражарьтъ и ти прѣглежда всичко. Той гледа дали букайтѣ сж на мѣсто, бърка въ джобовѣтъ ти, търси това — онова и т. н. Послѣ, дойде другъ нѣкой, прѣгледа ти дрѣхитѣ, яката. Казвамъ: това е въ затвора, но ти въ забавлението ще бждешъ естественъ. Въ всѣка забавачовѣкъ е красивъ. Самъ по себе си той ще си тури онова облѣкло, въ което той импонира на другитѣ. И тогава, като погледнемъ този човѣкъ, въ цѣлото му лице ще видимъ онова другото лице, въ което Богъ се проявява. И тогава трѣбва да бждемъ като дѣцата, съвършенно естествени и свободни, да забравимъ неволи, страдания. Всички ще имаме свободенъ билетъ да отидемъ до слънцето и ще бждемъ радостни. Нѣкои ще кажатъ: тѣзи дѣца сж нетрѣзви. Питамъ: кое е трѣзвено то положение? (Учительтъ прави серпозни, строги изражения на лицето си). Питамъ: тази сериозность какво означава? Каква идея се крие задъ нея? (Учительтъ прави по-весело изражение на лицето си). Задъ тази идея сега какво се крие? Отъ тия двѣ пози коя е по-хубава? — Ако искашъ да

сплашишъ нѣкой прѣстѣжникъ, ще заемешъ първата поза, ако пъкъ искашъ да развеселишъ приятеля си, ще заемешъ втората поза. Казвамъ: всички войници, всички стражари сж все сериозни, дигнать пушката, вървятъ. Защо? — Има опасностъ. Но има и едно трето положение, трета поза. Тя е тази, че въ всѣко едно свое движение човѣкъ трѣбва да издава онова великото, приятното въ живота. Той трѣбва да бжде като единъ изворъ. Прѣдставете си, че единъ изворъ мисли като мене. Кое е най-приятното за извора? — Като извира този изворъ трѣбва да има кждѣ да протича. Това е най-приятното за извора. Слѣдователно, ако ми дадаты условия въ живота, моятъ животъ трѣбва да има мѣсто кждѣ да протича, да минава прѣзъ всички растения и да имъ оставя своето благо. Дѣто минавамъ, азъ ще се запознавамъ съ всички цвѣтя, трѣви, съ всички растения, мушички, комарчета, ще скачамъ, а тѣ ще приематъ моята радостъ. Това не е ли забавление? Едного ще блъсна, друго ще закача, трети ще напръскамъ, съ четвърти ще се посмѣя. Какво похубаво отъ това? Всѣки изворъ не прави ли тѣй? Ами прѣдставете си, че тази вода не дига шумъ, рече тихо и спокойно, и видишъ, не мине много

врѣме, отгорѣ се покрие съ жабуна развие се неприятна миризма, това хубаво ли е? Питамъ: кое е по-хубаво, този изворъ съ течуща вода, или този ограниченъ басейнъ съ застоялата вода? Сега, нашето тѣло въ единия случай може да мяза на единъ тичущъ изворъ, а въ другия случай може да мяза на единъ басейнъ съ застояла вода, и ние ставаме кисели, недоволни.

И тѣй, коя е идеята въ забавлението? Ще станешъ сутринъ, ще кажешъ: Господъ е дошълъ, въ закона на забавлението азъ трѣбва да науча онзи великъ законъ на смиренieto. Въ забавлението всички сж пѣргави, подвижни. Тамъ не се позволява никаква лѣнностъ. Споредъ който трѣбва да схванешъ какво трѣбва да направишъ въ дадения моментъ.

Прѣдставете си сега, че вие сте въ туй общество на забавата. Какви щѣхте да бждете? Ако ви кажа сега да се смѣете, ще ме питате, защо трябва да се смѣемъ? Питамъ: ами защо трѣбва да бждемъ сериозни? Казвате: е, животътъ е сериозенъ. Не, животътъ е любовъ, а сериозността е нѣщо случайно вжтрѣ въ живота. Любoвниятъ, осмислениятъ, поетическиятъ животъ е красивиятъ животъ. Това е хубавото. И

когато срещнешъ единъ човѣкъ, на когото Душата е отворена, ти не можешъ до го забравишъ никога. Ще кажешъ: отличенъ човѣкъ е този! Този човекъ е единъ чистъ изворъ. Каква погрешка можешъ да му намеришъ? Не е ли хубаво да бжде човѣкъ единъ такъвъ изворъ, та който дойде при него, да се почувствува успокоенъ, да забрави скръбта си?

Друго едно правило за ученика е слѣдното: на забавление не се позволява да отивашъ съ скжсани дрехи! Ще се измиешъ чисто, ще се облѣчешъ съ най-хубавитѣ си дрехи, които имашъ и така ще отидешъ. Като се приближавашъ при този великъ изворъ на живота, трѣбва да си прѣменемъ и да се радвашъ на туй велико благо, което той ти дава. И писанието, като прѣдвижда този законъ на забавата, казва: Ще дойде врѣме, когато хората нѣма да се струхуватъ единъ отъ другъ, но всѣки ще седи на забавата подъ своята смоковница.

И тѣй, на мнозина отъ васъ е потрѣбна забавата. Забавата е законъ на подмладяване. Човѣкъ, който не се забавлява, не може да се подмлади. Запримѣръ, ти седишъ, гледашъ какъ се забавляватъ дѣцата, казвашъ: дѣ-

тински работи! Не, Забавляватъ се дѣцата. Даже и Господъ има извѣстни часове, прѣзъ които се забавлява съ хората, и слѣдъ това пакъ се заеме за своята работа. Не можемъ ли и ние по сщия законъ да направимъ това нѣщо? — Можемъ. Гледашъ нѣкой твой приятель рисува нѣщо. Ти се поумихнешъ, кажешъ че е отлично но вземешъ четката и цапашъ по платното, чакай, не се рисува така — коригирашъ го. Ако искашъ да го поправишъ, може но не го корегирай на платното а вземи една жива гарга и му кажи: хайде, азъ ще я държа, а ти ще рисувашъ. Ще я обръщашъ на една, на друга страна, и като я нарисува приятельтъ ти, ще му кажешъ: както виждашъ, и ти рисува, и азъ рисувахъ. Азъ държахъ гаргата, а ти я рисува.

Сега васъ може да ви шокира думата гарга. Тя е турска дума, Какво значи на български езикъ думата гарга врана? Отъ кждѣ произлиза тя? — Отъ думата „черна“ Значи тази е погрѣшната на враната, че е черна. Защо е черна? — Едно врѣме сестрата на тази врана умрѣла. Тя тѣжела за сестра си и си турила черна дрѣха, слѣдъ врѣме, когата сестра ѝ възкрѣсне, и враната ще стане бѣла, ще си тури бѣли дрѣхи. Тѣй шото,

ако чевѣкъ се почерни, умрѣлъ е нѣкой; ако си бѣли дрѣхи, значи сестра му е възкрѣснала. Слѣдователно, за душата сж потрѣбни вътрѣшни промѣни. Сериозността вкоравява живота. Въ сериозния животъ прѣобладаватъ тѣзи сили, които изчерпватъ соковетѣ, влагата отъ живота и затова у човѣка започватъ да се втѣрдяватъ нервитѣ, мускулитѣ, костята става по твѣрда и въ него се заражда единъ вътрѣшенъ мързелъ. Въ младия човѣкъ, който слуша Божия гласъ и се забавлява, има едно вътрѣшно разширение и обмѣната става правилно. Затова всѣки единъ отъ васъ трѣбва да има едно забавление, но забавлението го дава само Любовта. Безъ Любовь забавление не може да има. Когато направимъ туй забавление, всички се усещаме свободни. Въ забавата всѣки трѣбва да е доволенъ отъ своето поведение, а не да усѣща вътрѣшно, една натегната атмосфера. Едно отъ качества на забавата е че въ нея винаги има разширение. Ние въ забавата не мислимъ за формата на нѣщата, а оцѣняваме настоящия моментъ. Ние не критикуваме защо Господъ е слѣзълъ, но се радваме на онзи моментъ въ който Господъ е слѣзълъ. Това е Любовь. Единственото сжщество,

което може да ни даде радостъ, да ни осмисли живота, това е Богъ. И дѣйствително, всѣки день, колкото и да сте заети съ работата все ще дойде извѣстенъ моментъ, сутринъ, на обѣдъ или вечеръ когато ще почувствувате много голѣма радостъ. Но понеже нашиятъ умъ е заетъ съ толкова велики работи, то тѣзи красиви нѣща, които Богъ ни дава оставатъ незабѣлязани, и ние се пробуждаме, когато всички тия нѣща сж минали. Ние се занимаваме съ това, какво ще стане съ Европа, какво ще стане съ България, какво ще стане съ дъщеритѣ ни; съ синоветѣ ни, а изгубваме тѣзи красиви момепти, които Богъ ни дава. Туѣ тѣло, което имаме Богъ е вложилъ всичко най-красиво въ него. Въ туѣ малкото тѣло виждаме всичкитѣ блага на миналото и бждецето, а за по-далечното бждеще Богъ ще ни даде ново тѣло, въ което ще влѣе туѣ новото благо Това тѣло сега се формира. За всѣки едного се приготвява едно ново, красиво тѣло, въ което ще се забавлява.

Та, нужно е вече да напуснемъ онази мрачна философия на живота. Азъ ще ви приведа единъ примѣръ, ако искате да си служите съ добрата страна на Евангелието. Той се отнася до единъ човѣкъ, голѣмъ пияница, който цѣли 20 години

пилъ, водилъ разпуснатъ животъ. Разпръсналъ дѣцата си, уморилъ жена си, изгубилъ всичкото си състояние, и ъстаналъ съвсемъ самъ въ най-голѣмо отчаяние при което рѣшилъ да се самоубие. Ималъ само единъ левъ въ джоба си и рѣшилъ да купи съ него едно Евангелие. Купилъ си и прочелъ: Богъ е Любовь! Е, казва си той, всичко раздадохъ и изгубихъ за Любовьта. Намѣрихъ най-послѣ този, когото обичахъ и затова мога да направя нѣщо хубаво за Него. Отива въ кръчмата да се забавлява. Казва на кръчмаря: дай ми една чаша вино! Поглежда виното и казва тихо на онзи свой другарь вжтрѣ. слушай, цѣли 20 години те черпихъ, но сега ще те науча на единъ новъ законъ — отстранява чашата, не пие. Обръща се къмъ кръчмаря: я дай една чаша най-бистра, чиста вода. Слага чашата прѣдъ себе си. Онзи отвѣтрѣ казва: винце... Дига чашата съ водата, пие. Онзи пакъ казва: винце... — Е, сега моята воля ще бжде. Азъ намѣрихъ Бога, когото обичахъ, Той ме научи на това. Отива на другия день, на третия, на четвъртия, на петия, на десетия на кръчмата, и си заръчва чаша вино, чаша вода, но водата пие. Най-послѣ казва: а, имамъ воля! Така и вие, можете да побѣдите единъ свой лошъ навикъ. Какъ не! Ами че то е едно забавление. Ако имате единъ та-

къвъ навикъ, седнете на кръчмата, вземете чаша съ винце и чаша съ вода. Това е воля! Казвамъ: добъръ е онзи човѣкъ, който може да прояви своята доброта при най-неблагоприятни условия на живота. Онзи, който може да прояви своята доброта при благоприятни условия, то е много естествено. Слѣдователно, макаръ и при неблагоприятни условия, ще кажешъ: Господи, азъ мога да направя нѣщо заради Тебе! И отъ това гледище, тази Любовь трѣбва да се разшири, да бѣде Любовь къмъ всички, да блика навсѣкждѣ, да бѣдемъ еднакво разположени къмъ всички, безъ пристрастие. И като погледнемъ нѣкого, да му пожелаемъ всичкото добро тѣй, както Богъ желае. Да забравимъ всичкитѣ му погрѣшки тѣй, както Богъ забравя, защото Любовьта като дойде никога не вижда погрѣшкитѣ. Прѣдъ Божията Любовь грѣхветѣ и неджзитѣ на хората изчезватъ като прахъ и димъ, и отъ този Божественъ огънь остава само онова чистото, възвишеното и благородното у човѣка.

Сега, дойде нѣкой духъ, внуши ти нѣкоя мисль, каже ти: отъ тебе човѣкъ не може да стане. Ами че какъ нѣма да стане отъ мене човѣкъ? Азъ вече съмъ станалъ човѣкъ. Тури една запетая

слѣдъ частичката не. Кажи така: отъ тебе човѣкъ не, може да стане? Отдѣли противоположното, понеже въ всѣка една отрицателна мисль има една положителна страна. Онзи, който ти внушава, че отъ тебе човѣкъ не може да стане, той има положителна мисль, че отъ тебе лошъ човѣкъ може да стане. Щомъ може да стане отъ тебе лошъ човѣкъ, и добъръ човѣкъ може да стане. Употрѣби дѣятелността си, добъръ човѣкъ да станешъ. Който може да бѣде сориозенъ, може да бѣде и веселъ, да се смѣе. Самиятъ животъ на земята, обаче, отъ единия край до другия, е само забавление. За въ бѣдеше това ще учите. Ще гледате не само на външната, но и на вътрѣшната страна на живота. Ще бѣде смѣшно, за примѣръ, ако азъ туря на лицето си една страшна маска, и вие се плашите отъ тази маска, а подъ маската се смѣя. Не гледайте на тази маска, гледайте какво има подъ нея! Или, може да туря на лицето си една много весела маска, а подъ нея да има нѣщо много сериозно. Не е маската, която дава мисль на нѣщата, а какво се крие задъ маската. Това, което се крие задъ маската, то е човѣшката душа.

И тъй, тази вечер искамъ да ви оставя слѣдната мисль: най-великото нѣщо въ свѣта е, че Богъ всѣкога слиза, за да ни прѣдаде правилото на Любовьга, т. е. не на самата Любовь, но на промѣнитѣ на Любовьта. Както измѣрваме съ термометъръ температурата на врѣмето, така измѣрваме съ термометъръ и температурата на Любовьта. Да изучава човѣкъ температурата на Любовьта, това е отлично нѣщо! Подъ температурата на Любовьта растатъ всички растения. Запитвамъ ви слѣдното: има ли растение въ свѣта, което може да расте безъ свѣтлина и безъ топлина? — Нѣма. Има ли изворъ въ свѣта, който да извира и да се втича въ рѣкитѣ безъ свѣтлина и топлина? — Нѣма. Ставали ли сж въ свѣта бури и гърмотевници безъ свѣтлина и безъ топлина? — Не. За всички тия нѣща сж потребни свѣтлина и топлина. Всички хубави кристали, всички скъпоцѣнни камъни, всички диаманти сж станали подъ силата на свѣтлината и топлината. Всички животни сж станали подъ силата на свѣтлината и топлината. И ние хората — сжщо. Слѣдователно, по сжщия този законъ нашитѣ души сж се сформировали подъ влиянието на Божията Любовь, Божията Мждрость и Божията Истина. Това сж три велики духове, кои-

то работятъ за създаването на човѣка. Тѣ наричатъ човѣка възлюбения синъ на Бога. Въ тия велики духове има необикновена хубостъ, красота! Вие ще кажете: ами ангелитѣ какви сж? Когато човѣкъ придобие тази хубава, красива форма, душитѣ на хората и ангелитѣ ще се съединятъ и ще образуватъ едно цѣло. Когато се съединятъ душитѣ итѣ, Богъ ще влѣзе да живѣе въ тѣхъ, и тѣ ще се радватъ на безсмъртие. За това нѣщо ние се приготвяваме. Новото учение носи една велика задача, а не тази дребнава работа, съ която се занимавате. Прѣдъ насъ седи една велика задача на безсмъртието, да наслѣдимъ небето, да се срещнемъ съ онѣзи велики души, за които се приготвяваме, но затова всѣки единъ човѣкъ трѣбва да даде нѣщо отъ себе си и да приеме. Нѣкой пхтъ казвате: човѣкъ трѣбва да работи за себе си. Да, но като работи за себе си, като се съсредоточава въ себе си, човѣкъ трѣбва да се разширява, да склучва въ себе си туй широко себе, и понеже ние живѣемъ въ Бога, и въ насъ да живѣятъ всички. Като включимъ Бога, да включимъ и всички други същества въ насъ. Това значи да обичаме нѣкого, да му желаемъ доброто. Това значи да желаемъ доброто на всички, да обичаме Бога. И ако изпълните всичко това, всичкитѣ мж-

чноти, всички недъзи, които имате, за които става въпросъ, че нѣкому общата сж скжсани, нѣкому шапката, че нѣкой ялъ само хлѣбець, всичко туй въ една седмица отгорѣ ше се разрѣши. Когато изгрѣе Божествената Любовь и дойде тази топлина, ние сме готови да раздѣлимъ своя залъкъ съ оцзи, когото обичамо. Щомъ нѣмаме любовь, скривае залѣка въ джоба си. Дойде ли Любовта, усмихваме се и казваме: братко, хайде п двамата да се забавляваме. На изкуството да обичае самъ Богъ ни учи, и въ този смисълъ само дѣцата могатъ да направятъ това. Въ туй отношение искамъ да бждете като дѣцата, защото само дѣцата се забавляватъ. Не мислете, че сте стари. Хвърлете тѣзи бради! Дяволтъ, като завидѣлъ на хората, турилъ имъ бради, за да ги маскира, но и задъ тѣхъ тѣ пакъ се виждатъ. Азъ искамъ да бждете въ душитѣ си като дѣцата млади, бодри, весели. Забравете вашитѣ тжги! Като си лѣгате, кажете: утрѣ, като изгрѣе слънцето, Господъ ще дойде, ще Го посрещна. И като си лѣгашъ, пакъ да бждешъ радостенъ, но не само външно, а да усѣщашъ, че отъ тебе излиза топлина и всички да кажатъ за тебе: бихъ желалъ този човѣкъ да дойде още единъ пжтъ. Всички трѣбва да бждете

като единъ изворъ, който извира, като единъ цвѣтецъ, отъ който лъха приятенъ миризъ. Такъвъ трѣбва да бѣде нашиятъ животъ. Туй е забавлението, за което говори Христосъ: „И пакъ ще ви видя, вие ще се зарадвате, и радостъта ви никой нѣма да отнѣме“. Забава е това! Това е хубавото, това е великото!

Тази вечеръ азъ ви говоря за много прости нѣща. Нѣма да туряте никаква философия въ тѣхъ. Ама какъ да разбираме? Човѣкъ трѣбва да се усѣща весель, радостенъ, готовъ да даде всичко. Да сте пълни и радостни, да не ви виждамъ вече начумерени, сериозни.

Онѣзи, които ви прѣчиха, сега ги нѣма, пратихме ги на екскурзия, а когато се върнатъ азъ ще ви кажа. Тази вечеръ, утрѣ, други день, до една седмица нѣма да ги има, не се бойте, затова до една недѣля може да се забавлявате колкото искате. Слѣдъ това тѣ пакъ ще се върнатъ, не може безъ тѣхъ. Ще ги посрешнете добръ, ще имъ се поусмихнете, и тѣ не могатъ безъ васъ.

Сега става една промѣна въ ума ви, и силитѣ въ природата дѣйствуватъ благоприятно. Затуй въ нашитѣ събрания трѣбва да има рѣзки промѣни, отъ едно състояние въ друго. Ние ще минемъ

прѣзъ всичкитѣ положения: ще имаме философски, сериозни и весели събрания. Туй събрание, което имаме сега е първо по рода си. Въ тази забава, се научихме слѣдното нѣщо: всѣка сутринь Богъ слиза, за да ни научи на изкуството на Любовта. Той помилва всѣкого и казва: „Искамъ да слушате“ — и си заминава. Той знае, че ще се търкаляме на земята, че ще падаме и ставаме, и най-послѣ ще станемъ гладки като нѣкой бисеръ и ще кажемъ: много хубаво нѣщо сме сега. Нали сте виждали какъ нѣкое камъче се търкаля, търкаля, докато най-послѣ съвършено се оглади. Всичкитѣ неприятни нѣща ще изчезнатъ и ще остине онова хубавото, красивото отъ живота.

Онзи день ви казахъ, че най-важното нѣщо за човѣка е да люби, а не да бжде любимъ. За ученика сжщо най-важното нѣщо е това. Любовта може да дойде чрѣзъ туй отваряне на душата.

Сега, като отворите Евангелието, въ Него има дадени много правила, но простата човѣшка душа трѣбва да бжде свободна, трѣбва да имаме за мораль туй, което ще даде възможность да се прояви Любовта. Както живѣятъ невидимиятъ свѣтъ, тѣй ще живѣемъ и ние.

Бесѣда, държана на 1 септември, 7¹/₂ ч. в., 1924 г.

